

אורח לרגע

בתוך: איך לאהוב ילד – פנימייה

מאת: יאנוש קורצ'אק, כתבים כרך א, עמ' 121-122
תרגום: אורי אורלב

אורח לרגע, מוטב שתביט בילדים העומדים מרחוק.

אי-שם בצל אחד זעוף, סמרטוט פרוץ סביב אצבעו. שנים גדולים יותר, מלחשים משהו בחיוך אירוני, עוקבים אחריכם בתשומת-לב; אחדים, נתונים בענייניהם, כולל לא יודעים שזר נכנס. אחר מעמיד פנים שקורא בספר, כדי שלא יפנו אליו בשאלה שגרתית. אחד מנצל את הרגע שהמחנך עסוק, חומק בחשאי כדי לעולל איזה תעלול בלי להעגש.

יש המחכה בקצרו רוח עד שתלכו, כי רוצה לשאל את המחנך על דבר מה. אחר מתקרב דוקא, כי רוצה להראות, אחר אורב כדי לגשת אחרון, להיות על ידכם לבד, כי יודע שהמחנך נגיד: "זה הזמר שלנו, זאת עקרת-הבית הקטנה שלנו, זה קרבו של ספור טראגי".

מתחת לתלבשת אחידה פועמים מאה לבבות שונים, כל אחד מהם – קשי אחר, עבודה אחרת, דאגה וחרדה אחרות.

מאה ילדים – מאה בני אדם, שלא אי-מתי, לא עדין, לא מחר כי אם כבר... עכשו... היום, הם בני-אדם, לא עולם זעיר אנפין – אלא עולם שערךיו, מעלותיו, מגרעותיו, שאיפותיו, כסופיו – לא פעוטים אלא מכבדים, לא תמימים אלא אנושיים.

במקום לשאל אם אוהבים, מוטב תשאל איך זה קורה שמקשיבים, שיש סדר ומשטר ותכנית.

- אין ענשים...

- שקר.

